

KOUDELKOVA ULICE

Abyste si ji přesně představili, musíte vědět, že je krátká a strmá. Ocáskem se drží hodin na kulatém plácku a kouká dolů do parku. Je tam všehovšudy třicet čísel, nejdůležitější z nich je devítka a tu má škola. Škola v Koudelkově ulici.

Jozífek nikdy nezapomene poznamenat, že jméno mohla mít o moc lepší. Žádný Koudelka ve slovníku není, a když se pátrá, kdo to vlastně byl a čím se proslavil, zjistí se, že jde o padesát let pochovaného vršovického starostu, který se neproslavil dohromady ničím.

„Jméno jako jméno,“ míní babi Albínka a spíš se stará, aby měla školu jako ze škatulky. Jednou je školnice a vydrhnuté schody jsou její pýcha.

Kromě Jozífka a babi Albínky patří do téhle spořádané rodiny ještě Petr.

Jenomže o něm musí být zvláštní kapitola.

KDO JE PETR?

Když je Jozífek sám, hraje si nejrady na to, že je Petrem.

Loudá se Koudelkovou ulicí v černých džínách, a jakmile zahvízdá, všichni kosové zavřou zobák. Umí, nač si vzpomene. Skoro nemluví, a to je tajemné. Každý je do něj celý pryč, ale on o tom vlastně ani neví, protože má jiné starosti.

To je první Petrova podoba.

Ale podoba číslo dvě je úplně jiná.

Na plácku odbily tři a Jozífek peláší, jako by mu za patami hořelo. Slyší kluky, jak za ním volají:

„Našli jsme na šancích tajnou chodbu! Jdeš s náma?“

Jozífek ale jen tak přes rameno křikne:

„Nejdu. Musím pro Petra!“

A všichni uznale kývnou, berou to jako samozřejmost. I když je Jozífkovi devět a Petr už se vrátil z vojny a je automechanikem, mladší bratr ho má zkrátka na starosti. Chodí mu naproti před dílnu a celou cestu trne strachy, aby ho v pořádku přivedl domů.

Protože

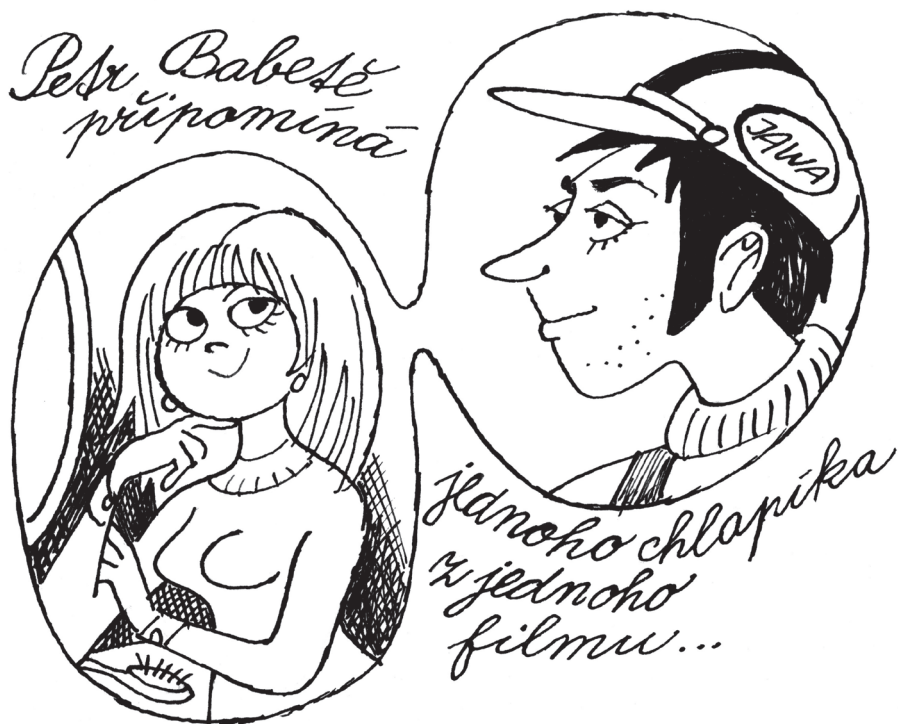
NIKDO NIKDY NEVÍ, CO HO NAPADNE.

Petr je zkrátka nevypočitatelný.

Jednou uviděl na plácku pod hodinami Pelouškovu nabouranou oktávii. Stála sama, pan Peloušek nikde. Petr si drátkem odemkl zámek, aby zjistil, co jí chybí, a pak se až do večera mořil, dokud to všechno nespravil. I namáčkнутý blatník vyklepal. Ještě auto na zkoušku projel, pěkně drátkem zamkl a byl rád, jak se mu to povedlo.

Naneštěstí však právě ve chvíli, kdy Petr objížděl Vršovice, Pelouškovi svoje auto hledali a nenašli. K smrti se vylekali a honem to běželi hlásit.

Do školy přišla policie, a přestože pan Peloušek mezitím už zase krádež odvolal, a navíc ještě nutil Petrovi dvě stovky za opravu, stejně byla ostuda.

Babi Albínka nad Petrem naříká, že

S TAKOVOU TO S NÍM JEDNOU ŠPATNĚ DOPADNE.

Nic podobného nemůže Jozífek připustit. A jelikož velký bratr dál odmítá brát na vědomí, že rozbité věci obvykle někomu patří, má s tím starostí nad hlavu. Petr spravuje, kde se dá, a kluk za ním chodí jako stín, aby všechno zavčas vysvětlil.

Nemusí jít vždycky o nabouranou oktávii. Petr spraví stejně dětský kočárek jako automat na sodovku. Jozífek mu v duchu říká Největší spravovatel a tajně doufá, že se Petr jednou dostane i do slovníku.

Nedávno jen tak mimochodem opravil naproti v kadeřnictví sušák na vlasy. Od té doby mu hezká Babeta denně odtud vzkazuje, že jí připomíná jednoho chlapíka z jednoho filmu.

Jozífek to samo sebou nikdy nevyřídí, tak hloupé vzaskazy zásadně nedává dál, ale musí nad tím uvažovat: Jeden chlapík z jednoho filmu, to přece vůbec neříká, jestli jde o hrdinu, nebo o padoucha.

JE PETR PADOUCH, NEBO HRDINA?

Pro Jozífká hrdina. A jaký! Jenom si pořád dělá hlavu, aby to na Petrovi poznali i ostatní. Má velkého bratra moc rád, nejvíc, jak to jde, a tak ho svědomitě hlídá.

Když potom večer o Petrovi přemýšlí, mívá ale v zádech studené mrazeníčko, že ho stejně neuhlídá. Že se spolu dostanou do nějakého hrůzostrašného příběhu, jaké prožívá jeden chlapík z jednoho filmu, co se tolik líbí Babetě.

Už z pouhé představy je Jozífkovi upřímně nanic.

Možná svým strachem všechno přivolal.

Aby šli s Petrem do Klementina, kde se zaručeně nedá nic spravovat, to byl přece Jozífkův nápad...

ODPOLEDNE V KLEMENTINU

Vypravili se, až když měl Petr po práci. Přesně o půl čtvrté. Ticho ve staré knihovně tikalo jako louka plná cvrčků, protože tam byla výstava vzácných hodin. Návštěvníků nepřišlo mnoho, a tak se chlapců hned u vchodu ujal kulaťoučký pan Semtín.

Chodili zvolna od hodin k hodinám, na některých byly květiny, jinde pastýřka s ovečkou, amorek nebo okřídlení draci, a pan Semtín dovedl krásně vyprávět.

Pýchu celé výstavy si však nechal až na konec:

ROŽMBERSKÝ ORLOJ.

„Pochází z 16. století a je dílem hodinářského mistra Matouše z Krumlova,“ prohlásil pan Semtín slavnostně. „Ciferník, brána, slunce na kyvadle i oba měsíce jsou z ryzího zlata a porcelánové figurky si dal přivézt poslední Rožmberk, pan Petr Vok, až z Číny.“

Výklad si přišli poslechnout další návštěvníci.

„Jakou má orloj cenu?“ zeptal se kdosi.

Otázka připadala Jozífkovi dost hloupá, tady nejsou na trhu, ale pana Semtína zřejmě potěšila.

„Jistý sběratel nám za rožmberský orloj nabízel milion dolarů, prodej ovšem nepřichází v úvahu,“ řekl naoko leda-byle, přitom však zářil pýchou.

Jozífkovi rovnou za zády se ozvalo ohromné heknutí.

Otočil se a uviděl podivnou trojici. Hned je v duchu pojmenoval

CIZINEC, VYKUK A HAJDALÁK.

Vůbec nevypadali jako lidé, kteří chodí na výstavy.

Tři páry očí koukaly na rožmberský orloj, docela je uhral, a Jozífek začal trojici podezřívat z nejčernějších úmyslů. Už se na nic jiného nemohl soustředit, i pana Semtína poslouchal jen napůl ucha.

„Orloj ukazoval rok, měsíc, den i přesnou hodinu, a o každé půlnoci pod zlatou bránou tančily figurky z porcelánu k hudbě hracího strojku. Až při posledním náletu na Prahu v roce čtyřicet pět byl mechanismus orloje vážně poškozen a vznikla tak škoda opravdu nenahraditelná.“

Pan Semtín výklad rychle končí, protože do místnosti se hrne početná rodina s dětmi rovnou z kolíbků. Baculáčci lezou přes šňůry k hodinám, klopýtají, smějí se, padají, a rázem jim patří všeobecná pozornost...

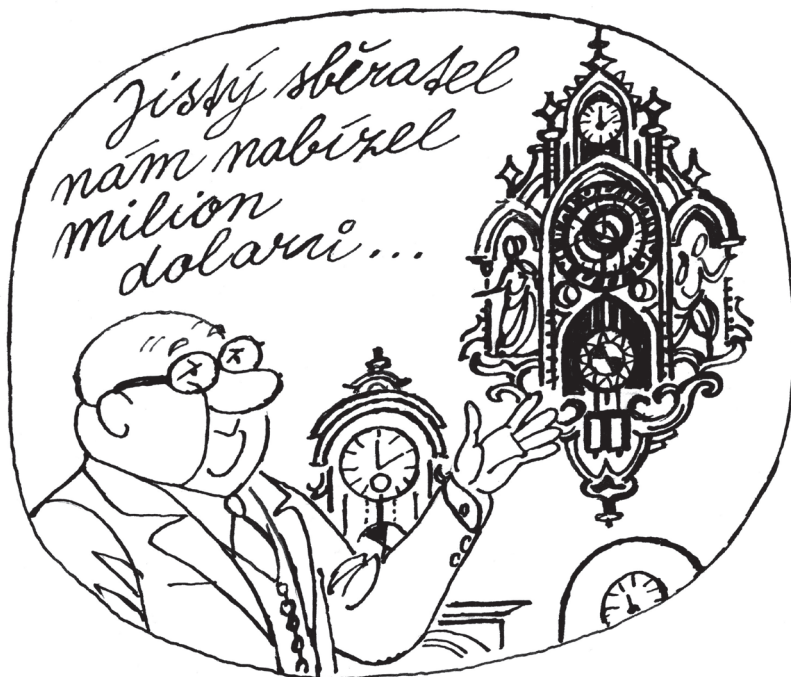
Teprve úderem šesté si pan Semtín upřímně oddychl.

„Je mi líto, ale musíme končit,“ řekl energicky a otevřel dveře.

PETR S JOZÍFKEM MĚLI VLASTNĚ NEJVYŠŠÍ ČAS,

protože u babi Albínky se večerí přesně v sedm.

Když čekali na tramvaj, Jozífek si znovu vzpomněl na podezřelou trojici v Klementinu.

„Všiml sis těch tří?“ zeptal se Petra. „Mně se vůbec nelíbili. Aby ještě nakonec rožmberské hodiny... rozumíš?“

„Neboj se,“ řekl klidně Petr a bradou ukázal na svou montérskou brašnu.

Kluk do ní nakoukl a k velkému zděšení spatřil

UKRADENÝ ORLOJ!

Krve by se v Jozífkovi nedořezal.

„Ne. To přece nemůžeš,“ špitl vyděšeně. „Pojď, vrátíme ho!“
Ale Petr není k přesvědčení: